

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

VIII. De Persona Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

VIII.
DE PERSONA
CHRISTI.

IX controuersia superiore de Cœna Domini inter sinceros Theologos Augustinæ Confessionis, & Calvinistas, qui alios etiam quosdam Theologos perturbauerunt, dissensio orta est, de persona Christi, de duabus in Christo naturis, & de ipsarum proprietatibus.

Status controuersie.

Principalis huius dissidij quæstio fuit, an diuina & humana natura & vtriusq; proprietates propter unionem personalem, REALITER, hoc est, verè & reipsa in persona Christi inuicem communicent, & quousq; illa communicatio extendatur?

Sacramentarij affirmârunt, diuinam & humanam naturas in Christo eo modo personaliter vnitas esse, vt neutra alteri quicquam realiter, hoc est, verè, & reipsa, quod cuiusq; naturæ proprium sit, communicet: sed nomina tantùm nuda communicari. Vnio (inquiunt illi) facit tantùm nomina communia: vt videlicet Deus dicatur homo, & homo Deus appelletur: ita tamè, vt Deus nihil cum humanitate commune habeat; & vicissim humanitas nihil cum diuinitate, quò ad ipsius Maiestatem & proprietates, realiter, hoc est, reuera & reipsa commune habeat. Contrariam verò huic dogmati sententiam D. Lutherus, & qui cum ipso faciunt, aduersus Sacramentarios propugnârunt.

AFFIR-

AFFIRMATIVA.

*Sincera doctrina Ecclesie Dei, de
persona Christi.*

AD explicandam hanc controuersiam & iuxta analogiam fidei nostræ Christianæ decidendam fidem, doctrinam & confessionem nostram, piam perspicuè profitemur, videlicet:

- I. *Luc. 1.
Rom. 9.* Quòd diuina & humana natura in Christo personaliter vnitæ sint, ita prorsus, vt non sint duo Christi, vnus filius Dei, alter filius hominis: sed vt vnus & idem sit Dei & hominis filius.
- II. Credimus, docemus, & confitemur, diuinam & humanam naturas, non in vnã substantiam commixtas, nec vnã in alteram mutatas esse: sed vtramq; naturam retinere suas proprietates essentielles: vt quæ alterius naturæ proprietates fieri nequeant.
- III. Proprietates diuinæ naturæ sunt, esse omnipotentem, æternam, infinitam, & secundum naturam, naturalisq; suæ essentiæ proprietatem, per se, vbiq; presentem esse, omnia nouisse, &c. Hæc omnia neq; sunt, neq; inquam sunt humanæ naturæ proprietates.
- IIII. Humanæ autem naturæ proprietates sunt: corpoream esse creaturam, constare carne & sanguine, esse finitam & circumscriptam, pati, mori, ascendere, descendere, de loco ad locum moueri, esurire, sitire, algere, æstu affligi: & si quæ sunt similia. Hæc neq; sunt, neq; inquam sunt proprietates diuinæ naturæ.
- V. Cùm verò diuina & humana naturæ personaliter hoc est, ad constituendum vnũ *ὁ ἰσθμὸς*, sint vnitæ, credimus, docemus, & confitemur, vnionem illam hypostaticam non esse talem copulationem aut combinationem, cuius ratione neutra natura cum altera

perfo-

personaliter, hoc est, propter unionem personalem, quicquam commune habeat: qualis combinatio fit, cum duo afferes conglutinantur: ubi reuter alteri quicquam confert, aut aliquid ab altero accipit. Quia potius hic summa communio est, quam Deus cum assumpto homine verè habet: & ex personali unione, & summa ac ineffabili communiione, quæ inde consequitur, totum illud promanat, quicquid humani de Deo, & quicquid diuini de homine Christo dicitur & creditur. Et hanc unionem atque communionem naturarum antiquissimi Ecclesie doctores similitudine ferri candentis, itemq; unione corporis & animæ in homine, declarauerunt.

Hinc etiam credimus, docemus, atq; confitemur, quòd Deus sit homo, & homo sit Deus: id quod nequaquam ita se haberet, si diuina & humana natura prorsus inter se nihil reuera & reipsa communicarent.

Quomodo enim homo, Mariæ filius, Deus aut filius Dei altissimi verè appellari posset, aut esset, si ipsius humanitas cum filio Dei non esset personaliter unita: atque ita realiter, hoc est, verè & reipsa, nihil prorsus, excepto solo nudo nomine, cum ipso commune haberet?

Eam ob causam credimus, docemus, & confitemur, quòd virgo Maria non nudum aut merum hominem duntaxat, sed verum Dei filium conceperit & genuerit: unde rectè Mater Dei & appellatur & reuera est.

Inde porrò credimus, docemus, & confitemur, quòd non nudus homo tantum, pro nobis passus, mortuus, & sepultus sit, ad inferos descenderit, à mortuis resurrexerit, ad cælos ascenderit, & ad Maiestatem & Omnipotentiam Dei virtutem euectus fuerit: sed talis homo, cuius humana natura cum filio Dei tam arctam ineffabilemq; unionem & communicationem habet, ut cum eo vna sit facta persona.

Qua-

VI.

VII.

VIII.

IX.

Quapropter verè filius Dei pro nobis est passus; sed secundùm proprietatem humanę naturę, quam in unitatem diuinę suę personę assumpsit, sibiq; eam propriam fecit: vt videlicet pati, & Pontifex noster summus reconciliationis nostrę cum Deo causa, esse posset. Sic enim scriptum est; Dominum glorię crucifixerunt. Et: Sanguine Dei redempti sumus.

I. Cor. 2.

Act. 20.

X.

Ex eodem etiam fundamento credimus, docemus, & confitemur, filium hominis ad dextram omnipotentis Maiestatis, & virtutis Dei REALITER, hoc est verè & re ipsa, secundùm humanam suam naturam, esse exaltatum, cum homo ille in Deum assumptus fuerit, quamprimùm in utero matris à Spiritu sancto est conceptus, eiusq; humanitas iam tum cum filio Dei altissimi personaliter fuerit vnita.

XI.

Eamq; Maiestatem, ratione vnionis personalis, semper Christus habuit: sed in statu suę humiliatiõis se exinanivit: qua de causa reuerã ætate, sapientia, & gratia apud Deum atq; homines PROFCIT. Quare Maiestatem illam non semper, sed quoties ipsi visum fuit, exeruit; donec formam serui, non autem naturam humanam, post resurrectionem plenè & prorsus deponeret, & in plenariam vsurpationem, manifestationem, & declarationem diuinę maiestatis collocaretur, & hoc modo in gloriam suam ingrederetur. Itaq; iam non tantùm vt Deus, verùm etiam vt homo, omnia nouit, omnia potest, omnibus creaturis præsens est, & omnia quę in cœlis, in terris, & sub terra sunt, sub pedibus suis, & in manu sua habet. Hęc ita se habere, Christus ipse testatur, inquit: Mihi data est omnis potestas in cœlo & in terra. Et Paulus ait: Ascendit super omnes cœlos, vt omnia impleat. Hanc suam potestatem vbiq; præsens exercere potest: neq; quicquam illi aut impossibile est, aut ignotum.

Ioh. 13.

Matth. 28.

Ephes. 4.

XII.

Inde ad eò, & quidem facillimè, corpus suum verum

& san-

& sanguinem suum in sacra Cœna præsens distribuere potest. Id verò non fit secundùm modum & proprietatem humanæ naturæ: sed secundùm modum & proprietatem dextræ Dei: vt Lutherus secundùm analogiam fidei nostræ Christianæ in Catechesi comprehensæ, loqui solet. Et hæc Christi in sacra Cœna præsentia neq; physica aut terrena est, neq; Capernaitica: interim tamè verissima & quidem substantialis est. Sic enim verba Testamenti Christi sonant: Hoc est, est, est corpus meum, &c.

Hac nostra fide, doctrina & confessione persona Christi non soluitur: quod olim Nestorius fecit. Is enim veram communicationem Idiomatum seu proprietatum vtriusq; naturæ in Christo negauit, & hac ratione Christi personam soluit; quam rem D. Lutherus in libello suo de Concilijs perspicuè declarauit. Neque hac pia nostra doctrina duæ in Christo naturæ, earumq; proprietates confunduntur, aut in vnâ essentiam comiscuntur: (in quo errore Eutyches fuit) neq; humana natura in persona Christi negatur, aut aboletur: neq; altera natura in alteram mutatur. Sed Christus verus Deus & homo in vna indiuisa persona est, permanetq; in omnem æternitatem. Hoc post illud Trinitatis summum est mysterium, vt Apostolus testatur: in quo solo tota nostra consolatio, vita & salus posita est.

NEGATIVA.

Contraria & false doctrine de persona Christi reiectio.

Repudiamus igitur atque damnamus omnes erroneos, quos iã recitabimus, articulos: eò quòd verbo Dei & sinceræ fidei nostræ Christianæ repugnent, cum videlicet sequentes errores docentur.

Qq

Quòd

XII.

V

IV

III

1. Tim. 3.

- I. Quòd Deus & homo in Christo non constituant vnā personam; sed quòd alius sit Dei filius, & alius hominis filius: vt Nestorius delirauit.
- II. Quòd diuina & humana naturæ in vnā essentiam commixtæ sint, & humana natura in Deitatem mutata sit, vt Eutyches furenter dixit.
- III. Quòd Christus non sit verus, naturalis, & æternus Deus: vt Arius blasphemauit.
- IIII. Quòd Christus non veram humanam naturam anima rationali & corpore constantem habuerit; vt Marcion sinit.
- V. Quòd vnio personalis faciat tantum communia nomina, & communes titulos.
- VI. Quòd phrasis tantum & modus quidam loquendi sit, cum dicitur: Deus est homo, & homo est Deus: siquidem diuinitas nihil cum humanitate, & humanitas nihil cum deitate REALITER, hoc est, verè & re ipsa, commune habeat.
- VII. Quòd tantum sit VERBALIS, sine re ipsa, idiomatum communicatio, cum dicitur: Filium Dei pro peccatis mundi mortuum esse: Filium hominis omnipotentem factum esse.
- VIII. Quòd humana in Christo natura, eo modo, quo est diuinitas, facta sit essentia quædam infinita: & ex hac essentiali, communicata, in humanam naturam effusa, & à Deo separata virtute & proprietate, eo modo, quo diuina natura, vbiq; præsens sit.
- IX. Quòd humana natura diuinæ, ratione substantiæ atque essentiæ suæ, vel proprietatum diuinarum essentialium exæquata sit.
- X. Quòd humana natura in Christo, in omnia loca cœli & terræ localiter expansa sit: quod ne quidem diuinæ naturæ est tribuendum.
- XI. Quòd Christo impossibile sit, propter humanæ naturæ

turæ proprietatem, ut simul in pluribus, quam in vno loco, nedum ubiq; suo cum corpore esse possit.

Quod sola humanitas pro nobis passa sit, nosq; redemerit: & quod filius Dei in passione nullam profus cum humanitate (re ipsa) communicationem habuerit: perinde ac si id negotium nihil ad ipsum pertinisset.

Quod filius Dei tantummodò diuinitate sua nobis in terris, in verbo, Sacramentis, in omnibus deniq; æternis nostris, præsens sit: & quod hæc præsentia profus ad humanitatem nihil pertineat. Christo enim, postquam nos passione & morte sua redemerit, secundum humanitatem suam nihil ampliàs nobiscum in terris esse negotij.

Quod filius Dei, qui humanam naturam assumpsit, iam post depositam serui formam, non omnia opera omnipotentis suæ, in, & cum humanitate sua, & per eam efficiat, sed tantum aliqua, & quidem in eo tantum loco, ubi humana natura est localiter.

Quod secundum humanitatem, Omnipotentis aliarumq; proprietatum diuinæ naturæ profus non sit capax: Idque asserere audent contra expressum testimonium Christi: Mihi data est omnis potestas in cælo & in terra. Et contradicunt Paulo, qui ait: In ipso inhabitat tota diuinitatis plenitudo corporaliter.

Quod Christo secundum humanitatem data quidem sit maxima potestas in cælo & in terra, videlicet, maior & amplior, quam omnes Angeli & creaturæ acceperint: sed tamen ita, ut cum omnipotentia Dei nulla habeat communicationem: neq; omnipotentia illi data sit. Itaq; mediam quandam potentiam, inter omnipotentiam Dei, & inter aliarum creaturarum potentiam, fingunt, datam Christo secundum humanam eius naturam per exaltationem: quæ minor quidem sit, quam Dei omnipotentia, maior tamen omnium aliarum creaturarum potestate.

XII.

XIII.

XIII.

XV.

*Matth. 28.**Colos. 2.*

XVI.

Qq 2

Quod

XVII.

Quòd Christo secundùm spiritum suum humanum certi limites positi sint, quantum, videlicet, ipsum scire oporteat : & quòd non plus sciat, quàm ipsi conveniat, & ad executionem sui officij, iudicis nimirum, necessariò requiratur.

XVIII.

Colos. 2.

Quòd Christus ne hodie quidem perfectam habeat cognitionem Dei, & omnium ipsius operum: Cùm tamen de Christo scriptum sit: In ipso omnes thesauros sapientiæ & scientiæ absconditos esse.

XIX.

Quòd Christo secundùm humanitatis suæ spiritum impossibile sit scire, quid ab æterno fuerit, quid iam nunc ubiq; fiat, & quid in omnem æternitatem sit futurum:

XX.

Matth. 28.

Reijcimus etiam, damnamusque, quòd dictum Christi (Mihi data est omnis potestas in cælo & in terra) horribili & blasphema interpretatione à quibusdam deprauatur, in hanc sententiam: quòd Christo secundùm diuinam suam naturam in resurrectione & ascensione ad cælos iterum restituta fuerit omnis potestas in cælo & in terra, perinde quasi, dum in statu humiliationis erat, eam potestatem, etiam secundùm diuinitatem, deposuisset & exuisset. Hac enim doctrina non modò verba Testamenti Christi falsa explanatione peruertuntur: verùm etiam dudum damnatæ Arianae hæresi via de nouo sternitur: vt tandem æterna Christi diuinitas negetur, & Christus totus, quantus quantus est, vnà cum salute nostra amittatur: nisi huic impiæ doctrinae ex solidis verbi Dei & fidei nostræ

Catholicæ fundamentis constanter
contradicatur.

